

Preveu augmentar els resultats recurrents fins als 200 milions



Ricard Fornesa, al centre, presideix la junta d'Agbar

## El grup Agbar desinvertirà per concentrar-se en els negocis més rendibles

Fornesa no descarta vendre's alguna participació "poc interessant" a Espanya

Marga Moreno  
BARCELONA

"No som una companyia desinversora, però sí que continuarem desinvertint en els projectes on no trobem prou rendibilitat o que no ens resultin interessants". El president d'Agbar, Ricard Fornesa, confirmava ahir, durant la junta d'accionistes del grup, la continuïtat de la tendència estratègica dels últims exercicis, en què els resultats extraordinaris fruit de la venda de paquets accionarials se superposen als del negoci tradicional.

Fornesa va apostar per continuar amb la política contra l'endeutament i el reforçament de la tresoreria de la companyia, paral·lelament a una racionalització de les inversions del grup, per concentrar-se en sectors i negocis clau, com ara aigua, instal·lacions, salut i inspeccions, i eliminant les inversions "desordenades", en qualsevol dels països on són presents, fins i tot Espanya, i també inclouent alguna societat d'aigua "si no té prou massa crítica".

"Convé entendre la diferència entre diversificació i dispersió", va explicar Fornesa, que no obstant això no va descartar noves adquisicions. De fet, aquest exercici hi ha previstes in-

versions per 300 milions, una xifra que pot augmentar en funció de l'oportunitat de les eventuals compres, va comentar el president d'Agbar.

Respecte al fet que els últims anys els resultats del grup s'hagin vist emmascarats pels extraordinaris, com ara la venda de Cespa, Fornesa creu que, paral·lelament, "els beneficis recurrents s'estan equilibrant, ja que, un cop descomptades aquestes plusvàlues, la com-

panya arribarà a 200 milions de resultat net". Això, pel president, farà guanyar "força inversora" i capacitat de tresoreria per centrar-se en els *core business*, o negocis principals.

Respecte a l'orientació geogràfica del grup, Fornesa va reiterar que l'objectiu immediat és Europa, sense oblidar les inversions a Llatinoamèrica, "on no totes les inversions han funcionat bé", va dir referint-se a l'Argentina, on acaba d'abandonar Aguas de Santa Fe.

En aquest sentit, Fornesa també va reclamar un mínim de "coresponsabilitat" per part de les administracions que efectuen les concessions.

Davant del quòrum dels accionistes de la societat, que va aprovar els comptes de l'any 2004, amb un benefici de 197,9 milions, un 1,9% més que el 2003, Fornesa va voler incidir en la "màxima dedicació" del grup en el valor de l'acció. En aquest sentit, va recordar que s'ha abonat un dividend a compte de 0,16 euros que ha estat ampliat amb 0,24 euros.

Finalment, els dos directius del grup van confirmar que al juliol es traslladaran a la nova seu social, l'edifici singular de la plaça de les Glòries de Barcelona, que "ja ha esdevingut un dels símbols de la ciutat".

### Catalunya no passarà set aquest estiu

Respecte a la sequera que està afectant Catalunya en els últims mesos, el director general d'Agbar, Àngel Simon, va dir que era un dels "episodis recurrents" que se succeeixen periòdicament. Per Simon, malgrat aquesta circumstància, l'estiu passarà "tranquil·lament", confiant que al setembre arribaran les pluges. De moment, Agbar ha presentat algunes alegacions al decret de sequera que ha presentat el govern. Entre aquestes, la que considera que la planta potabilitzadora de Sant Joan Despí no s'ha de tancar per prendre aigua directament de l'aqüífer en cas que el nivell dels embassaments catalans caigui per sota d'un determinat nivell, ja que "es podria danyar el mateix aqüífer". La companyia creu que el decret s'ha avançat, perquè s'ha presentat quan els recursos dels embassaments arribaven al 30%, mentre que actualment estan al voltant del 45% de la capacitat.

Respecte a l'eficiència de la xarxa d'Agbar, Fornesa va comentar que la pèrdua és d'un 7%, un nivell "irrellevant".

TANT X TANT

## Perversió de la igualtat

RAMON TREMOSA I BALCELLS

Departament de Teoria Econòmica, Universitat de Barcelona

En el debat sobre finançament autonòmic els defensors de l'estat actual de coses, sobretot al PSOE, insisteixen repetidament en la idea d'igualtat. Cal distingir entre igualtat d'oportunitats, sempre desitjable de ser proveïda pels poders públics, i la igualtat de resultats, perversa pels seus efectes no previstos ni desitjats i que tan sovint deriva de l'actuació del sector públic. Com passa, per exemple quan, després d'impostos pagats i transferències públiques rebudes, s'arriben a invertir posicions de renda disponible per càpita entre ciutadans d'autonomies pagadores (Catalunya) i receptores (Castella i Lleó).

La naturalesa dels éssers vius no és igualitària, atès que aquests difereixen en força, intel·ligència, valor i perseverança. La igualtat d'oportunitats i la igualtat davant la llei no només són compatibles amb la llibertat, sinó que són inherents a ella. No és així, en canvi, en relació amb la igualtat de resultats, atès que aquest darrer tipus d'igualtat no existeix en el món animal ni s'ha donat tampoc en la història de la humanitat. La igualtat de resultats només pot ser assolida per la coerció, raó per la qual tots els sistemes utòpics pressuposen un poder despòtic i tots els despotes han insistit en la igualtat dels seus súbdits. Existeix un mètode per aconseguir que els homes siguin alhora lliures i iguals?

Irònicament, la pretensió d'assolir la igualtat de resultats no només destrueix la llibertat sinó que també destrueix la pròpia igualtat: tal com demostra l'experiència comunista, els encarregats de garantir la igualtat social reclamaven per a ells privilegis que els elevaven per sobre de la gent. Tot i això, l'ideal que tots els homes siguin iguals no ha deixat mai de fascinar la humanitat, és un mite persistent i sembla indestructible. En la lluita entre llibertat i igualtat, però, la segona té més força, ja que la pèrdua de la llibertat només s'experimenta quan es pateix, mentre que el patiment de la desigualtat és present a cada moment del dia.

La tendència del món contemporani sembla indicar que els ciutadans de les democràcies europees

estàn disposats a bescanviar una part de les seves llibertats, com ara el dret a la propietat del qual disposa cada cop més l'Estat, en favor de més igualtat social, en tant que generadora de seguretat econòmica. Les conseqüències per als ciutadans d'aquest bescanvi, però, són que la capacitat per retenir i per fer servir allò que guanyen i posseeixen està essent cada cop més erosionada pels governs, que redistribueixen percentatges creixents de capital privat i subordinen cada cop més els drets individuals als drets d'alguns poders territorials i d'alguns sectors socials. Amb una major capacitat de pressió efectiva sobre el govern central, per exemple, hem vist com aquesta setmana la Junta d'Andalusia ha rescatat un peatge, pagat en part amb diners procedents d'un suposat deute històric (2.500 milions d'euros) cobrat el juny passat.

L'Estat ha d'intervenir en l'economia: la propietat no pot servir com a pretext per destruir el medi ambient o per ignorar les necessitats d'aturats, malalts o ancians. El mateix Hayek, enemic implacable de la intromissió de l'Estat en l'economia, admetia que aquest "havia de garantir un mínim d'alimentació, sostre i abrigo per conservar la salut i la capacitat de treballar". També Mancur Olson defensava que sense Estat no hi ha mercat, si per exemple no es respecten els contractes signats o no hi ha un mínim d'ordre públic. Però això no vol dir que l'Estat faci servir els seus poders creixents, omnipotents com mai gràcies a les noves tecnologies, per interferir de manera creixent amb la llibertat contractual o per redistribuir la riquesa de manera ineficient, a partir d'una discrecional assignació de serveis, contractes, franquícies i llicències. Com va escriure Orwell, quan s'insisteix tant en la igualtat "uns acaben sent més iguals que altres".

**Tots els sistemes utòpics pressuposen un poder despòtic i tots els despotes han insistit en la igualtat dels seus súbdits**